

efter Aftalen ikke opfyldes i rette Tid, samt naar Kommissionæren ikke har opfyldt sin Afregningspligt efter § 7 eller har handlet svigagtigt mod Kommittenten.

§ 58.

Selv om Betingelserne for, at Kommittenten kan fratage Kommissionæren Retten til at gøre Fordringen gældende, ere tilstede, er ifølge Bestemmelsen i § 58, 1ste Stykke, 1ste Punktum Retten hertil dog først overført til Kommittenten, naar han overfor Kommissionæren eller dennes Konkursbo har erklæret, at han vil gøre Fordringen gældende. Kommissionæren maa, saalænge han ikke har modtaget saadan Erklæring, gaa ud fra, at Beføjelsen fremdeles er overladt til ham, og der bør gives ham Lejlighed til at benytte den ham ved § 58, 2det Stykke tillagte Ret til ved Opfyldelse af Tredjemands Forpligtelse at hindre Kommittenten i at gribe ind. Har Kommissionæren overfor Kommittenten saadanne Krav, at han ifølge §§ 35 og 36 er berettiget til at raade over Fordringen til sin Fyldestgørelse, kan Retten til at gøre Fordringen gældende naturligvis kun fratages Kommissionæren mod Betaling af eller Sikkerhedsstillelse for disse Krav; dette udtales i § 58, 1ste Stykke, 2det Punktum.

Kommissionæren kan have Interesse i at udelukke Kommittenten fra at gøre Fordringen gældende, f. Eks. for at denne ikke skal faa Tredjemands Navn at vide, og Kommittenten har intet at beklage sig over, naar han faar fuldstændig Fyldestgørelse for Fordringen. Det bestemmes derfor i § 58, 2det Stykke, at Kommittenten ikke kan gøre Fordringen gældende, naar Tredjemands Forpligtelse opfyldes af Kommissionæren eller hans Konkursbo. Der kræves Opfyldelse; et Løfte fra Kommissionærens Side om at ville indfri Fordringen, naar den forfalder, er ikke tilstrækkeligt.

§ 59.

Da Retten til at gøre Fordringen gældende oprindeligt tilkommer Kommissionæren, maa Kommittenten, der har erhvervet Beføjelsen, i Benægtelsestilfælde

bevise sin Erhvervelse overfor Tredjemand, og Kommissionæren maa være pligtig at sætte ham i Stand hertil. Det bestemmes derfor i § 59, 1ste Stykke, at Kommittenten, naar han efter §§ 57 og 58 har Ret til at gøre Fordringen gældende, kan fordre Kommissionærens eller dennes Konkursbos skriftlige Anerkendelse heraf. Nægtes saadan Anerkendelse, maa Kommittenten paa anden Maade føre Bevis for, at han har erhvervet Beføjelse til at gøre Fordringen gældende, men der kan i saa Henseende ikke kræves et Bevis, som udelukker Muligheden af, at Kommittentens Paastand dog kan være urigtig, og Tredjemand vil derfor, jfr. § 63, efter at have betalt til Kommittenten, kunne blive pligtig til alligevel at betale til Kommissionæren. Derfor bestemmer § 59, 2det Stykke, at Tredjemand, naar Fordringen gøres gældende af Kommittenten, uden at han har Kommissionærens skriftlige Anerkendelse, kan fordre Sikkerhed for det Ansvar, som han efter § 63 kan ifalde overfor Kommissionæren ved at erlægge til Kommittenten.

§ 60.

Hvad enten man antager, at den ved Kommissionens Udførelse erhvervede Fordring mod Tredjemand tilhører Kommittenten, eller at den tilhører Kommissionæren, maa denne indtil videre have Beføjelsen til at gøre Fordringen gældende. Efter sidstnævnte Opfattelse vil man betragte dette som en ligefrem Følge af, at Fordringen er hans. Fra førstnævnte Opfattelses Standpunkt vil man hævde, at Kommittenten maa antages at have bemyndiget Kommissionæren til at gøre Fordringen gældende, og at denne Bemyndigelses Tilbagekaldelse ifølge det ved §§ 57 og 58 bemærkede er knyttet til visse Betingelser, saa at Bemyndigelsen, saalænge disse ikke foreligge, er uigenkaldelig. Efter at det i §§ 57 og 58 er fastsat, under hvilke Betingelser Kommittenten kan tiltage sig Retten til at gøre Fordringen gældende, udtaler altsaa § 60, 1ste Stykke, 1ste Punktum, at Retten til at gøre Fordringen gældende tilkommer Kommissionæren, naar